

Veileder for loggføring og oppfølging ved uro/bekymring for barn og unge:

En bekymring eller undring for et barn fremstår ofte som en «dårlig magefølelse». Magefølelsen må løftes opp fra magen til et bevisst refleksjonsnivå hvor vi tenker gjennom hva dette kan handle om. Det hjelper ikke barnet om magefølelsen forblir i magen. Du kan f.eks. bli urolig/bekymret hvis:

- Barnet gjør eller sier noe du reagerer på.
- Du er vitne til situasjoner hvor noen har en atferd eller språkbruk rundt eller mot et barn, som ikke kjennes riktig.
- Foreldre har utsagt eller en adferd overfor barn, som du reagerer på.
- Du blir kjent med forhold som representerer risiko i oppvekstvilkår eller utviklingsbetingelser for et barn eller ungdom.

Loggfør dine observasjoner så objektivt og konkret som mulig, gjerne over litt tid. Samtidig må man huske på at barn har dårligere tid enn voksne på å vente på en forbedring av sin situasjon. Hvor lenge tåler dette barnet å vente? Gi observasjoner, konkrete utsagn eller opplysninger -ikke konklusjoner.

Når ble det observert eller når ble du bevisst på forholdene? Husk dato og hyppighet ved loggføring.

- Hva er det du stusser over?
- Hva er det som gjør at du er bekymret?
- Hva har du sett eller hørt?
- Hva er det med barnet/ungdommens adferd/utsagn som gjør deg bekymret?
- Hva har foresatte sagt/gjort/ikke gjort?
- Er det forhold rundt foresatte som gjør deg urolig for barnet/familien?
- Hva er det i samspillet mellom barnet og foreldrene som har gjort deg bekymret?
- Hvordan er barnets evne til å inngå sosiale relasjoner?
- Hvordan er barnets fysiske tilstand?
- Hvordan er barnets selvtillit og oppfatning av egenverd?
- Hvordan er utviklingen i forhold til alder?
- Hvor lenge har du vært bekymret?

Samtal med barnet/ungdommen for å gi støtte, og evt. for å få utdypende informasjon vedrørende uroen du har. Spør barnet om hvordan det egentlig har det. Det er ikke sikkert barnet er trygg til å fortelle dersom det er noe, men slutt ikke med å spørre, støtte og vise at du bryr deg. Husk at du ikke skal ha bevis for å melde en sak til barneverntjenesten, men «grunn til å tro».

Vurder bekymringsgrad: Høy, middels, lav? Bruk *Veileder for vurdering av bekymringsgrad* i møte med din leder.